

Dne 25. října 2003 se uskutečnila v Praze tradiční, již XV. teoreticko-politická konference s mezinárodní účastí.

Účelem této konference na téma **O straně** bylo přispět k ujasnění smyslu existence a činnosti komunistických stran v soudobých podmínkách, a to na základě marxisticko-leninské teorie. Spolu s tím přispět k ujasnění podstaty a účelu revizionistických dezinterpretací této teorie a oportunistické praxe.

Konference se stala významnou součástí vnitrostranické diskuse před VI. sjezdem KSČM. Zazněla zde řada námětů a návrhů, jak upevnit komunistickou identitu strany, jak odstranit to, co ji narušuje a co brání razantnímu postupu strany při realizaci toho, co se od ní očekává a k čemu by měly směřovat závěry sjezdu.

Mimo účastníků z převážné většiny krajů České republiky, byli přítomni také zahraniční účastníci z Belgie, Číny, Itálie, Kuby, Slovenska, Švédska a USA.

Úvodní referát na konferenci přednesl Pavel Degřar. V následné diskusi vystoupilo 21 účastníků konference. Tato vystoupení spolu se sedmi nepřednesenými příspěvky jsou součástí Sborníku, který byl z konference vydán. Účastníci konference na závěr přijali Výzvu k předsejzdové diskusi.

Souhlas či nesouhlas s obsahem uvedených vystoupení ponecháváme na čtenářích Dialogu, případně do další diskuse na těchto stránkách.

Několik základních myšlenek z hlavního referátu předneseného Pavlem Degřarem

V úvodu připomenul, že existence třídního rozdělení společnosti a z něho vyplývajícího boje určeného protikladnými zájmy jednotlivých tříd byla známa dlouho před vznikem marxismu. Avšak skutečnou podstatu tohoto rozdělení a boje mohlo odhalit teprve důsledné uplatnění materialismu a dialektiky v dějinách. Zakladatelé marxismu vyvodili, že tou společenskou silou, která je povolána zrušit kapitalistické výrobní poměry a s nimi i podmínky existence třídního antagonismu, jakož i tříd vůbec, je proletariát.

K tomu, aby si proletáři uvědomili své nejvlastnější třídní zájmy a tím i historickou roli své třídy, spočívající v odstranění vykořisťování, zbídačování a útlaku, v dosažení své vlastní a tím i obecné emancipace, je nutné, aby revoluční ideologie přešla do mas, a tak se proměnila v materiální společenskou sílu. Lze se však důvodně domnívat, že právě v oblasti ideologie je Achillova pata činnosti sou-

časného mezinárodního komunistického a dělnického hnutí.

Ve svém referátu se věnoval i otázce revizionismu a oportunistu, kdy mimo jiné uvedl, že revizionismus je dnes stej-

Moudra z pražských konferencí...

ně jako v minulosti mezinárodním jevem. Ve snaze ideologicky dezorientovat mezinárodní proletariát a vyvolat

O straně

v něm rozkol, usiluje, aby byl uznán za jednu z „odrůd marxismu“. Stejně jako dříve Berstein, Kautsky, Garaudy, Fischer, Djilas, Šik a další, také jejich dnešní následovníci předstírají svou příslušnost k marxismu a protimarxistický obsah svých názorů halí do marxistické terminologie.

V závěru hlavního referátu uvedl, že objektivně platí, že pouze proletariát je tou společenskou silou, která nemá žádný zájem na zachování daného stavu vykořisťování, zbídačování a útlaku - lidské degradace. K tomu musí mít ve svém čele takovou politickou stranu, která na základě poznání objektivních zákonitostí společenského vývoje dá proletářskému hnutí vědecké zdůvodnění, plánovitost, organizovanost a uvědomělou revoluční jiskru.

V citacích uvedených v hlavním referátu autor uváděl zdroje, ze kterých čerpal.

V diskusi na konferenci vystoupili i delegáti ze zahraničních komunistických stran

Kris Hertogen (Belgie) hovořil o tom, jak se belgičtí komunisté podílejí na boji za práva pracujících. Uvedl konkrétní příklad, kdy nadnárodní společnost Ford Motor Company, největší výrobce automobilů na světě, vyhlásila své rozhodnutí propustit tři tisíce z devíti tisíc dělníků ve své továrně v Chentu. Komunisté spolu s mládežnickou organizací požádali studenty, aby napsali prohlášení solidarity s dělníky. Prohlášení předali u bran závodu dělníkům z Fordova závodu. Poprvé od roku 1968 se tak podařilo, aby dělníci spolu se studenty, před branami tohoto závodu společně provolávali „Dělníci a studenti jsou jedna fronta“. To je práce strany, řekl delegát z Belgie, kterou jsme v minulosti podceňovali, a nyní říkáme, že dělníci nás potřebují nejenom proto, aby věděli, co mají dělat, ale i proto, abychom jim takto ukázali cestu. A to by mělo zlepšit naši práci v třídním boji.

K definici podstaty komunistické strany v současné historické situaci hovořil

Roberto Gabriele (Itálie). Mimo jiné řekl, že podstatu komunistické strany je třeba posuzovat v celé její dialektické komplexnosti. To v sobě zahrnuje tři základní problémy. Za první revizionismus, za druhé definici komunistické strany na základě historické leninské a mezinárodní komunistické zkušenosti. Za třetí aktualizaci konceptu komunistické strany v současné historické situaci.

Všichni ti, kteří zůstali věrní leninskému konceptu komunistické strany mají pravdu. Může se říci, že úsilí při obraně marxismu leninismu se ukázalo jako správné a historicky platné, uvedl.

S výzvou k předsejzdové diskusi vystoupil Ceněk Ulrich

Výzvu shrnul do deseti bodů.

Uvedl, že krize české společnosti i okolního světa po dočasné porážce socialismu v Sovětském svazu a v ostatních evropských zemích vyžaduje, aby komunisté zaměřili svoji vůli a svoje úsilí, své vědomosti, dovednosti, svoje organizační schopnosti na její řešení progresivním způsobem, tedy způsobem, který je v souladu se zájmy dělnické třídy a ostatních vykořisťovaných a zbídačovaných mas.

Přistoupit k takovému řešení společenské krize v podmínkách České republiky znamená orientovat činnost strany především těmito směry:

1. Uvnitř KSČM prosadit obrat v politice strany od sociálního reformismu k zápasu za revoluční změnu, za socialismus. Tento obrat neznámá odmítat zcela reformu, nutno však rozlišovat mezi reformou, která zlepšuje postavení dělnické třídy a ostatních pracujících, vykořisťovaných v nehumánním světě kapitalu, a reformou, která upevňuje onen nehumánní svět. Nikdy však nelze zapomínat, že reformy mohou sice dočasně zmírnit důsledky, že však nemohou odstranit příčiny kapitalistického vykořisťování a zbídačování.

2. Uvedený obrat vyžaduje nekompromisně zbavit stranu nositelů a šířitelů revizionismu a oportunistu. Funkcemi nutno pověřovat výhradně ty členy strany, kteří svou činností jednoznačně prokázali oddanost komunistickým ideám, kteří je nezpochybňují a jsou odhodláni obětavě pokračovat v jejich realizaci, kteří prokázali osobní spolehlivost a další žádoucí charakterové vlastnosti.

3. Nelze se smířovat se skutečností, že uvnitř jednoho státu existují tři komunistické strany. Sjednocování protikapitalistických sil musí začít od národního a současně i mezinárodního sjednocová-

ní komunistických stran na základě učení vědeckého socialismu.

4. KSČM musí rozvinout ofenzivní ideologickou práci na základě marxismu-leninismu, odhalovat nevědecké pozadí buržoazní manipulace s myšlením mas a demaskovat skutečné cíle buržoazie a jejich přísluhovačů. Zvláště musí odhalovat prokapitalistickou a asociální politiku vedoucích činitelů sociální demokracie u nás i v Evropě. Tím umožní zejména dělnické třídě rychleji překonat její dezorientaci a podnítit tak nový proces směřující k tomu, aby se tato třída a ostatní pracující stali opět hospodáři ve své zemi.

5. Strana musí jít v čele živelně vznikajícího hnutí nespokojených mas, nesmí se bát nesází, musí důsledně odhalovat všechny kapitalistické zlořády, ukazovat cesty a organizovat boj k jejich překonání. Jen tak může získat a udržet si sympatie, porozumění a podporu mas. Jen tak může naplňovat smysl své existence. Je nezbytné, aby strana rozvíjela svoji aktivitu v odborovém hnutí, usilovala o znovusjednocení odborů, aby aktivizovala svazek dělnické třídy a družstevního rolnictva, rozvíjela práci s mládeží, ženami atd.

6. Při uzavírání dohod v rámci politického spektra nelze připustit kompromisy, které znamenají oportunistus a zradu, tzn. ústupky v marxisticko-leninské teorii, v programu a základních heslech.

7. Rozvíjet aktivity zaměřené proti imperialistické válce. Strana musí lidu objasňovat spojitost imperialistické války s ekonomickým základem kapitalismu. Proto myšlenku o tom, že kapitalismus plodí válku i terorismus, je potřebné šířit do jeho vědomí. Daleko aktivněji rozvíjet spolupráci s ostatními komunistickými stranami světa, zvláště organizovat mezinárodní aktivity za zrušení válečného paktu NATO, odsouzení agresivní politiky vládnoucích kruhů USA apod.

8. Společnou řeč nacházet se skutečnými ochránci přírody a ekologickými bojovníky, tedy s těmi, kteří nesehrávají roli jakési prodloužené ruky ekonomických zájmů představitelů kapitálových skupin, nýbrž mají opravdový zájem na ochraně přírody a životního prostředí. Odhalovat vazby mezi stále narůstajícími negativními přírodními úkazy a kapitalistickou ekonomikou, která v zájmu dosahování maximálních zisků neváhá drancovat přírodu do té míry, že ohrožuje

je samu podstatu života na naší planetě. Nutno usilovat o trvale udržitelný rozvoj.

9. Podporovat činnost vlasteneckých organizací navazující na pokrokové národní tradice. Současně s tím objasňovat reakčnost probíhající kapitalistické integrace, která na evropském kontinentě krystalizuje v podobě Evropské unie. Odhalovat protilidový a protinárodní charakter této integrace.

10. Dbát, aby politika komunistů byla jednoznačná a srozumitelná, aby její základní záměry včetně úsilí o dosažení socialismu, který jedině může přinést zásadní pozitivní změnu v životě a postavení dělnické třídy, pracujících, celé společnosti, byly vyjádřeny ve stručných heslech, odrážejících aktuální i perspektivní zájmy dělnické třídy a dalších vykořisťovaných a zbídačovaných mas.

Tato výzva byla jednomyslně schválena účastníky konference.

Jako vždy upozorňujeme, že konference se konala v roce 2003.

Myšlenky této výzvy by mohly být inspirací k dnešní diskusi, která probíhá v rámci přípravy Programu strany a Stanov KSČM.

(ČeHaHe)

Třicátá devátá pražská teoreticko-politická konference, na téma „**Tradice - zdroj poučení a inspirace**“ se konala 16. dubna 2016.

Cílem konference bylo přispět k prezentaci revolučních tradic a jejich rozvíjení v soudobých podmínkách činnosti komunistických stran.

Úvodní referát k jejímu tématu přednesl Jiří Horák. V otevřené,

kritické diskusi vystoupilo k tématu konference 24 účastníků a dva nepřednesené příspěvky byly odevzdány do jejího protokolu.

Jako obvykle vyjádřené názory nekomentujeme a ponecháváme souhlas či námítky nebo nesouhlas s obsahem jednotlivých vystoupení a příspěvků na čtenáři a do další diskuse. Přičemž podotýkáme, že některé názory se mohou lišit od názorů a stanovisek pořadatelů konference.

Tradice - zdroj poučení a inspirace

Z hlavního referátu Jiřího Horáka

Největší událost v dějinách lidstva 20. století – Velká říjnová socialistická revoluce v Rusku měla obrovský vliv na mezinárodní dělnické a potažmo komunistické hnutí ve světě. Pod vlivem Velké říjnové socialistické revoluce a československého dělnictva byla i naše sociální

demokracie nucena na sjezdu v prosinci roku 1918 schválit požadavky na socializaci průmyslu a velkostatků. Byla to však jen slova, po nichž nenásledovaly žádné skutky. Zchátralí vůdcové sociální demokracie se odhalili jako přísluhovači měšťáckého státu – jak socdemácky tradiční.

Politickou moc ve státě uchopila česká buržoazie.

stická strana v Rusku. Základní školou československého proletariátu byly třídní boje, v nichž proletariát bojoval za své hmotné požadavky. Roky 1918 až 1920 přinesly celou řadu živelných stávkových bojů a vzpour, pokusů o převzetí moci, které však nevedly k úspěchu. Obrovská

revoluční energie mas byla vyplýtvána bez užítku, chybělo cílevědomé politické vedení, chyběla revoluční marxistická strana, která by vedla masy do boje za uchopení

Moudra z pražských konferencí...

Tradice - zdroj poučení a inspirace

V Československu začal probíhat proces, kdy si dělnická třída začala uvědomovat svou vlastní existenci a sílu, své historické poslání. Mělo-li zdravé jádro vytvořit novou marxistickou stranu, bylo třeba, aby se oddělilo od oportunistických, reformistických a maloměšťáckých názorů i praxe. Tak mi tato situace připomíná současný stav v KSČM, že by opět tradice?

Impulzy, směřující k vytvoření nové marxistické strany, vycházely jednak z vnitropolitického vývoje u nás a jednak z vnějšku – např. už v květnu roku 1918 byla založena československá komuni-

moci. Klíčovým bodem leninismu je otázka moci, klíčovým úkolem socialistické revoluce je dobytí moci proletariátem. Na ustavujícím kongresu III. internacionály v březnu 1919 považoval Lenin za nejdůležitější otázku vyjasnit zásadní rozpor mezi buržoazní demokracií a diktaturou proletariátu. Z Leninova podnětu bylo na II. kongresu Komunistické internacionály v roce 1920 přijato 21 podmínek, jež byly uloženy všem stranám, ucházejícím se o přijetí.

1. Veškerá propaganda a agitace musí mít skutečně komunistický ráz a musí odpovídat programu a všem usnesením III. internacionály. Všechny stranické tiskové orgány musí být redigovány spolehlivými komunisty, kteří dokázali svou oddanost věci proletariátu. O diktatuře proletariátu se nesmí mluvit prostě jako

o běžně naučené formuli, nýbrž musí být propagována tak, aby její nutnost vyplývala pro každého řadového dělníka, dělnici, vojáka, rolníka z událostí běžného života, soustavně denně zaznamenávaných našim tiskem. Periodický a neperiodický tisk a všechna nakladatelství strany musí být zcela podřízeny ústřednímu výboru strany, nezávisle na tom, je-li strana jako celek v daném okamžiku legální nebo ilegální. Je nepřijatelné, aby nakladatelství zneužívala své autonomie a aby prováděla politiku, která by plně neodpovídala politice strany. V novinách, na lidových schůzích, v odborových svazech, v družstvech – všude, kam mají přístup stoupci III. internacionály, je nezbytné soustavně a nemilosrdně pranýřovat nejen buržoazii, nýbrž i její pomahače, reformisty všech odstínů.

2. Každá organizace, která se chce připojit ke Komunistické internacionále, je povinna plánovitě a soustavně odstraňovat z každého odpovědnějšího místa v dělnickém hnutí (stranická organizace, redakce, odborový svaz, parlamentní frakce, družstvo, obecní správa atp.) reformisty a stoupence centrismu a nahradit je spolehlivými komunisty, bez ohledu na to, že z počátku bude někdy nutno nahrazovat „zkušené“ pracovníky prostými dělníky.

3. Téměř ve všech zemích Evropy a Ameriky vstupuje třídní boj do období občanské války. Za takových podmínek nemohou mít komunisté důvěru k buržoazní zákonnosti. Jsou povinni všude zřizovat paralelní ilegální aparát, který by v rozhodující chvíli pomohl straně splnit její povinnost vůči revoluci. Ve všech zemích, kde komunisté v důsledku stavu obležení nebo výjimečných zákonů nemají možnost provádět veškerou svou práci legálně, je bezpodmínečně nutné spojit legální práci s prací ilegální.

4. Při rozšiřování komunistických idejí je zvláště nutná houževnatá soustavná propaganda těchto idejí ve vojsku. Tam, kde je tato agitace zakázána výjimečnými zákony, musí být prováděna ilegálně. Odmítnutí takové práce by se rovnalo zradě revoluční povinnosti a bylo by neslučitelné s příslušností k III. internacionále.

5. Je nutná soustavná a plánovitá agitace na vesnicích. Dělnická třída nemůže upevnit své vítězství, nemá-li na své straně, byť jen část zemědělských nádeníků a chudých rolníků a jestliže nedokázala svou politikou neutralizovat část ostatního obyvatelstva vesnice. Komunistická práce na vesnici nabývá v současné době mimořádného významu. Musí být prováděna hlavně prostřednictvím revolučních městských a zemědělských dělníků-komunistů, kteří mají spojení s vesnicí. Upuštění od této práce nebo předání

této práce do nespolehlivých rukou proloformistů se rovná upuštění od proletářské revoluce.

6. Každá strana, která chce patřit k III. internacionále, je povinna odhalovat nejen zjevný sociálpatriotismus, nýbrž také neupřímnost a pokrytectví sociálpacifismu: soustavně dokazovat dělníkům, že bez revolučního svržení kapitalismu nemohou žádné mezinárodní smírčí soudy, žádné smlouvy o omezení zbrojení, žádná „demokratická“ reorganizace Společnosti národů zachránit lidstvo před novými válkami.

7. Strany, chtějící patřit ke Komunistické internacionále, jsou povinny přiznat nutnost naprosto a absolutně zúčtovat s reformismem a centristickou politikou a propagovat toto zúčtování v nejširších kruzích členů strany. Bez toho není možná důsledná komunistická politika.

Komunistická internacionála bezpodmínečně a ultimativně žádá provedení tohoto zúčtování v nejkratší době. Komunistická internacionála nemůže připustit, aby všem známí oportunisté jako například Turati, Kautský, Hilferding, Hilguit, Longuet, Mac Donald, Modigliani a ostatní měli právo považovat se za členy III. internacionály. Vedlo by to k tomu, že by se III. internacionála velmi podobala zmizelé II. internacionále.

8. V otázce kolonií a utlačovaných národů je nutno, aby byla zvláště výrazná a jasná linie stran těchto zemí, kde buržoazie takové kolonie ovládá a utlačuje jiné národy. Každá strana, která chce patřit k III. internacionále, je povinna nemilosrdně odhalovat úskoky „svých“ imperialistů v koloniích, podporovat každé osvobozené hnutí v koloniích nikoli slovy, nýbrž činy, žádat, aby její domácí imperialisté byli z těchto kolonií vyhnáni, vypěstovat v srdcích dělníků své země skutečně bratrský poměr k pracujícímu obyvatelstvu kolonií a utlačovaných národů a provádět ve vojsku své země soustavnou agitaci proti každému utlačování koloniálních národů.

9. Každá strana, která chce patřit ke Komunistické internacionále, je povinna provádět soustavnou a vytrvalou komunistickou práci v odborových svazech, v dělnických a závodních radách, v družstvech a jiných masových organizacích. V těchto organizacích je nutno vytvořit komunistické buňky, které trvalou a houževnatou prací musí získat odborové svazy atd. pro komunismus. Tyto buňky jsou povinny při své každodenní práci neustále odhalovat zradu sociálpatriotů a kolísavost „centra“. Tyto komunistické buňky musí být úplně podřízeny straně.

10. Každá strana, patřící ke Komunistické internacionále, je povinna houžev-

natě bojovat proti Amsterodamské „internacionále“ žlutých odborových svazů. Každá strana musí mezi odborově organizovanými dělníky důrazně propagovat nutnost roztržky se žlutou Amsterodamskou internacionálou. Musí všemožně podporovat rodící se mezinárodní sjednocení rudých odborových svazů, patřících Komunistické internacionále.

11. Strany, které chtějí patřit k III. internacionále, jsou povinny přezkoumat členy svých parlamentních frakcí, odstranit z nich nespolehlivé živly, podříditi tyto frakce nejen slovy, nýbrž ve skutečnosti ústřednímu výboru strany, žádat od každého komunistického člena parlamentu, aby veškerou svou činnost podřídil zájmům skutečné revoluční propagandy a agitace.

12. Strany, patřící ke Komunistické internacionále, musí být vybudovány podle zásady demokratického centralismu. V současném období zostřené občanské války může komunistická strana splnit svou povinnost jen tehdy, bude-li organizována co nejcentralističtěji, bude-li v ní vládnout železná kázeň, hraničící s kázní vojenskou, a bude-li stranické centrum mocenským autoritativním orgánem, vybaveným plnou mocí a těšícím se všeobecné důvěře členů strany.

13. Komunistické strany všech zemí, kde komunisté pracují legálně, musí pravidelně provádět čistky (novou registraci) členstva stranických organizací, aby strana byla soustavně očišťována od maloburžoazních živlů, které se do ní nezbytně vetrou.

14. Každá strana, chtějící patřit ke Komunistické internacionále, je povinna obětavě podporovat každou sovětskou republiku v jejím boji proti kontrarevolučním silám. Komunistické strany musí neustále provádět propagandu za tím účelem, aby dělníci odmítali dopravovat předměty válečné výzbroje posílané nepřátelům sovětských republik, musí provádět legální nebo ilegální propagandu ve vojsku, vyslaném k zardoušení dělnických republik atd.

15. Strany, které dosud podržely staré sociálně demokratické programy, jsou povinny v pokud možno nejkratší době tyto programy přehlédnout a vypracovat s ohledem na zvláštní podmínky své země nový komunistický program ve smyslu usnesení Komunistické internacionály. Zpravidla musí být program každé strany patřící ke Komunistické internacionále, potvrzen řádným kongresem Komunistické internacionály nebo jejím výkonným výborem. V případě, že Výkonný výbor Komunistické internacionály nepotvrdí program té či oné strany, má tato strana právo odvolat se ke kongresu Komunistické internacionály.

16. Všechna usnesení kongresů Komunistické internacionály, jakož i usnesení jejího výkonného výboru, jsou závazná pro všechny strany patřící ke Komunistické internacionále. Komunistická internacionála, pracující za nejostřejší občanské války, musí být vybudována mnohem centralizovaněji, než jak tomu bylo v II. internacionále. Přitom jsou Komunistická internacionála a její výkonný výbor přirozeně povinny mít ohled na různost podmínek, za kterých bojují a pracují různé strany, a musí činit všeobecně závazná usnesení pouze o takových otázkách, u kterých je to možné.

17. V souvislosti s tím musí všechny strany, které chtějí patřit ke Komunistické internacionále, změnit své jméno. Každá strana té a té země (sekce III. Komunistické internacionály). I otázka názvu není jen formální, nýbrž je velmi důležitá. Komunistická internacionála vypověděla rozhodný boj celému buržoaznímu světu a všem žlutým sociálně demokratickým stranám. Je nutno, aby každému prostému pracovníku byl zcela jasný rozdíl mezi komunistickými stranami a starými oficiálními „sociálně demokratickými“ nebo „socialistickými“ stranami, které zradily prapor dělnické třídy.

18. Všechny vedoucí tiskové orgány všech zemí jsou povinny otiskovat všechny důležité dokumenty Výkonného výboru Komunistické internacionály.

19. Všechny strany patřící ke Komunistické internacionále nebo které podaly prohlášení, že si přejí do ní vstoupit, jsou povinny co možná nejdříve, nejpozději však do čtyř měsíců po II. kongresu Komunistické internacionály svolat mimořádný sjezd své strany, aby byly projednány tyto podmínky. Přitom se musí ústřední výbory postarat, aby se všechny jejich organizace seznámily s usnesením II. kongresu Komunistické internacionály.

20. Strany, které by nyní chtěly vstoupit do III. internacionály, které však dosud radikálně nezměnily svou dřívější taktiku, musí se před vstupem do Komunistické internacionály postarat, aby členy jejich ústředního výboru a všech nejdůležitějších ústředních institucí strany byly nejméně dvě třetiny soudruhů, kteří se již před II. kongresem Komunistické internacionály veřejně jednoznačně vyslovili pro vstup do III. internacionály. Výjimky jsou přípustné po schválení Výkonného výboru III. internacionály. Výkonný výbor Komunistické internacionály má právo činit výjimky také pro zástupce „centra“, jmenované v §7.

21. Členové strany, kteří zásadně odmítají povinnosti a teze, vytyčené Komunistickou internacionálou, musí být ze strany vyloučeni. Totéž platí o delegátech na mimořádné stranické sjezdy.

* * *

Zůstává historickou objektivní skutečností, že bez Komunistické internacionály by cesta KSČ byla klikatější, že by bylo více zákrutů a návratů a že historický cíl porážka buržoazie a diktatura proletariátu, by byl podstatně vzdálenější.

Přijetí 21 podmínek leviců a její úplný rozchod se sociální demokracií se staly aktuální. Dlouho očekávaný XIV. sjezd Československé sociálně demokratické strany dělnické (levice) se sešel 14. května 1921. Bylo konstatováno, že naprostá většina členstva se vyslovila jednoznačně pro přijetí 21 podmínek Komunistické internacionály a vytvoření Komunistické strany Československa. 15. května, se pro navrženou rezoluci: „Sjezd Československé sociálně demokratické levice prohlašuje se slavnostně pro bezpodmínečné přistoupení k III. internacionále v Moskvě. Tímto okamžikem mění sjezd název sociálně demokratické levice v název Komunistické strany Československé, čímž dává výraz faktickému rozchodu se stranou sociálních patriotů,“ vyslovilo 562 z přítomných 569 delegátů sjezdu.

Komunistická strana Československa, ve které se spojily český, slovenský, maďarský a ukrajinský revoluční proletariát, byla tak založena. Je zásluhou Bohumíra Šmerala, že převedl většinu členů sociální demokracie do komunistické strany. Německý revoluční proletariát zůstal dočasně organizován v německém oddělení KSČ. To se změnilo na slučujícím sjezdu na přelomu října a listopadu 1921, kdy se československá a německá část sloučily v jednu internacionální Komunistickou stranu Československa. Důležité je také si připomenout, že již 20. února 1921 se sešel ilegální sjezd pokrokových levicových mládežnických organizací všech národností v Československu a ustavil jednotnou internacionální organizaci – Svaz komunistické mládeže Československa jako sekci Komunistické internacionály mládeže v Moskvě. (Pokračování příště)

Za gottwaldovskou tradicí

Z vystoupení prof. Milana Matouše na uvedené konferenci

Komunistickou stranu Československa jako sekci Komunistické Internacionály založili levicoví sociální demokraté 14. května 1921. Tato strana vykonala v Československu historické dílo. Zlikvidovala kapitalismus a dovedla dělnickou třídu a pracující k vítězství socialismu. Desetiletí po Únoru 1948 tvoří dobu neúspěšnějšího rozvoje naší vlasti.

Zkušenosti strany jsou nesmírným bohatstvím. Tak proč se jich někteří vedoucí funkcionáři KSČM odříkají a prohlašují, že jsme jiná strana?

Proč byli ze strany vyhnáni Fojtík, Štrougal, Jakeš a další vrcholní představitelé KSČ? Čím se provinili? To dodnes nikdo neřekl. Byli odsouzeni, aniž byli obviněni a nemohli se hájit.

KSČM nehájí ani komunisty před bezprávím. Pasivně přihlížela, jak byl uštvan Karel Hoffmann, jak soudili Luboš Štrougala, Martu Semelovou, jak byl reakční bandou ve sdělovacích prostředcích uštvan k smrti Míla Ransdorf.

Strana nezbytně potřebuje program. Stručný a jasný. Nejen předvolební sliby, jakých je plno v prohlášeních všech stran. Revoluční program, to znamená program kardinální změny, vyjadřující potřeby dělnické třídy a mas pracujících, a cesty k jeho naplnění. Bez takového programu se nedá dosáhnout jednota strany, nedá se očekávat, že se do strany budou hlásit noví členové, zejména mladí.

Příkladem je program, který vyhlásil Klement Gottwald na IX. sjezdu KSČ, v květnu 1949, program výstavby socialismu o deseti bodech. Byl schválen a bod po bodu splněn.

Program strany mohou vytvořit jen skuteční komunisté. Ne reformisté. To neznamená odmítnout reformy. Nutných reforem ve prospěch občanů je u nás habaděj. Ale marxisté nevidí v reformách kapitalismu konečný cíl, ale cestu k sociální spravedlnosti pro pracující, k socialismu.

Program musí respektovat konkrétní situaci naší země a ta je podstatně závislá na situaci mezinárodní.

Stranu musí řídit ústřední výbor. Nejen odkývat, co předseda a aparát připraví, ale skutečně jednat a rozhodovat. Jak učí Lenin: Každý problém svobodně prodiskutovat a usnesení jednotně a disciplinovaně plnit...

Suverenita České republiky se přičí politice české vlády. Tak hluboko tato vláda klesla...

Poučení z dějin KSČ

Z vystoupení doc. Zdeňka Košťála

Zabývat se dějinami KSČ je - zvláště dnes - v podmínkách restaurovaného predátorského kapitalismu zdrojem velkého poučení:

Zaprvé, prokazují, že založení KSČ v roce 1921 se stalo základním a nezbytným předpokladem k nalezení a umožnění cesty pro naplnění historické role dělnické třídy v našich zemích, že tato třída se může osvobodit jedině zrušením kapitalistické, vykořisťovatelské společnosti. A to jen pokud je vedena svou skutečně revoluční politickou stranou – stranou komunistickou. Stranou nového, marxisticko-leninského typu. Zároveň je ale

nezbytné, aby byla dělnická třída schopna udržet její revoluční, bolševický charakter a nepřipustila to, aby její vedoucí činitelé opouštěli a posléze i zrazovali její zájmy i zájmy ostatních pracujících.

Zadruhé, dokazují, že tato strana může splnit své poslání - být předvojem dělnické třídy a ostatních pracujících - jedině vychází-li důsledně z marxisticko-leninské teorie a je-li spjata s dělnickou třídou, s pracujícím lidem. Řečeno ještě jasněji a jednoznačněji: vychází-li z leninismu jako marxismu soudobé epochy. Právě leninismus se stal vědeckým účelem o skutečně revoluční - komunistické straně, její strategii, taktice i organizačních zásadách.

Zatřetí, prokazují, že proti ní bezohledně bojovala buržoazie první československé republiky, její politická reprezentace tak jako i předáci sociální demokracie a jiní reformisté v dělnickém hnutí, k němuž se fakticky do února 1948 hlásili. Byli to oni, kdo šířili iluze o nerevoluční, tzv. demokratické cestě k socialismu a své spojence našli uvnitř KSČ, v podobě různých revizionistických a praviceově oportunistických sil. Tito opozičníci ve straně nejen ve 20. a 30. letech, ale zvláště pak od poloviny 50. let dvacátého století, v době tzv. tání, „destalinizace“, přebírali od sociálně demokratických a socialistických stran antikomunistické Socialistické internacionály, koncepci tzv. demokratického socialismu. S ní otevřeně vystoupili již ve druhé polovině 60. let minulého století, v období tzv. Pražského jara 1968. A tutéž koncepci deklarovala jako svou bytostně vlastní právě i ta část KSČ, která se „přetransformovala“ v KSČM, jež se dodnes této koncepci křečovitě drží „jako klíště“.

Začtvrté, pokud KSČ vedla s uvedenými směry a skupinami boj, vycházející z marxismu-leninismu, zocelovala se a byla schopna úspěšně vést dělnickou třídu a její spojence do sociálních a politických zápasů. Jakmile však připustila chruščovsko-brežněvovskou revizi marxisticko-leninského učení v otázkách třídního boje, revoluce, diktatury proletariátu a připustila šíření iluzí o ekonomickém dostižení a předstižení USA Sovětským svazem během dvou desetiletí, iluze o definitivním vítězství socialismu, všelidovém státě a všelidové straně, o dosažení práhu komunismu nebo přinejmenším o rozvinutém socialismu, o nekapitalistických cestách a socialistické orientaci řady rozvojových zemí atd., zocelení strany podleho korozi. Vyústilo v určitou stagnaci a posléze v sebedestrukci strany a připuštění vítězství kontrarevoluce, a tím i obnovy kapitalismu!

Zapáté, dějiny KSČ tak přinášejí i jedno ze zvláštních a zásadních poučení, vyplý-

vajícího z dějin ostatních komunistických stran, zvláště VKS(b) a následné KSSS. A to poučení o nutnosti sebe očistování se těchto stran od revizionistů a oportunistů, o nutnosti zbavování se nejrůznějších kariéristických, maloměstáckých živlů, nepoctivců, lidí zbyrokratizovaných, nepevných komunistů a menševiků, kteří si přemalovali „firmu“, ale v nitru zůstali menševiky atd. (*Viz Lenin, V. I.: O čistce ve straně, Spisy, sv. 33, s. 30, 32.*)

Ve vedení KSSS k takovým patřili zejména Gorbačov a Jelcin.

(*Gorbačov a Jelcin, oba farizejové, „komunisté“ dvou tváří, zakrývající nenávisť k bolševismu, plynoucí z toho, že jejich rodiče byli perzekvováni za protisovětskou činnost, kdy přesto oni stanuli na vrcholu sovětské moci, v politickém byru ÚV KSSS /Gorbačov jako generální tajemník ÚV KSSS a prezident SSSR; Jelcin jako první tajemník MV KSSS v Moskvě/. Ano: „Jsou lidé od dětství ukřivdění sovětskou mocí, malicherní a mstiví. Patří k nim i Jelcin... A sovětská moc mu ukřivdila rozkulačením jeho děda i otce. Mohl syn a vnuk milovat sovětskou moc, která jeho dědovi vzala všechno? ...Jelcinův děd byl docela obyčejný vykořisťovatel, jaké sovětská moc potírala. Popravdě řečeno se rozpuštěním KSSS neprovinil pouze Jelcin. Neměší vinu má i Gorbačov a jeho předchůdci. Korozí kdysi jednotlé strany ji rozleptávala zevnitř. S Gorbačovovým příchodem se v ní začaly utvářet frakce, všelijaké proudy a platformy, a on to všemožně podporoval. Členů strany valem ubývalo. V srpnu 1991 jich bylo místo 18 milionů jen něco přes 14 milionů. Teď se mnozí z nich rozběhli jinam, dokonce k Demokratické straně či k Žirinovskému“ (viz Andrijanov, V. - Čerňak, A.: *Osamělý car v Kremlu, OREGO 2000, s. 148*). Dodejme, že Gorbačov přiznal, že jeho rodiče i rodiče jeho manželky byli perzekvováni pro antisocialistickou činnost teprve až 1. 12. 1990 (šest let po svém zvolení generálním tajemníkem), když již proběhly kontrarevoluce ve východoevropských socialistických státech, a on připravil všechno pro rozpad Sovětského svazu a likvidaci KSSS. Nazval socialismus kasárnami a zřekl se jej: „To musím, abych se očistil, abych odhodil celá ta kasárna, stalinštinu, zřeknutí se svého děda, svého otce, všechno co vykonali? Nemohu jít proti svému dědovi. „Nemohu jít proti stoupencům a nositelům kapitalismu.“ Co to znamená? Že Gorbačov se více než třicet let schovával za stranickou legitimaci s neskryvanou demagogií a neupřímností ke straně a k sovětskému lidu.“ /Kilev, M.: *Chruščov a rozpad SSSR, OREGO 1999,**

s. 79-80./ *A to proto, aby mohl se svými spojenci zničit KSSS a SSSR.*)

Zašesté, poučení z dějin KSČ ve vztahu nejen ke KSSS obnažuje skutečnost, že hlavní aktéři „perestrojky“ se naplno inspirovali „Pražským jarem 1968“, přičemž zásadní úlohu v tom sehrál zejména tajemník ÚV KSČ z té doby Zdeněk Mlynář, letitý a velký přítel Gorbačova, právník a špičkový politolog, který přišel již tehdy s koncepcí „pluralitního“ politického systému, bez vedoucí úlohy komunistické strany. Byl to on, kdo se stal skutečně hlavním ideologem celé koncepce nejen „pražského jara“, ale i sovětské „perestrojky“.

Od něj popisoval její oficiálně prezentovaný „duchovní otec“, přední ideolog, tajemník a člen politbyra ÚV KSSS, odhalený agent CIA Alexandr Jakovlev (*viz Čermák, V.: Operace listopad 1989, NV, Praha 2012, mj. s. 23-56, 71-74 aj.*).

(*Lili Marcou, „Co chceme udělat ze Sovětského svazu“; rozhovor s A. Jakovlevem, Paris 1991, převzato: Alleg, H.: Ruské peklo aneb Velký skok dozadu, OREGO 1997, s. 153; Jakovlev, A.: „Je šlechtné zápasit se systémem jako Solženicyn, Sacharov, ale praktický užitek je z toho velmi relativní. Porazit systém čelním střetem nebylo možné, možné bylo jej pouze podvést a vyhodit do povětří, nacházejí se na samotném vrcholku – v ÚV a politbyru.“ Viz časopis Odkrytá politika, č. 7/1995; převzato Kučera, J.: Zpráva o stavu světa, Dokumentace, s. 9.)*

Člověk, se kterým se Gorbačov sešel již v květnu 1983 při své návštěvě Kanady (kde byl Jakovlev velvyslancem), a již tehdy se dohodli o těsnější spolupráci „na základě myšlenky, že sovětská společnost nemůže dále existovat s dosavadním politickým a ekonomickým systémem“. Co tím bylo myšleno, naplno prokázali svou politickou praxí v nejvyšších stranických a státních funkcích. Sovětský svaz přestal existovat!

Zasedmé, z hlediska ekonomických modelů socialismu to pak byl především Oto Šik, jenž se svým týmem razantně prezentoval jimi „propracovanou“ koncepci „třetí cesty“ – „tržního socialismu“, při potlačení plánovitého řízení, při prosazení decentralizace a demonopolizace národního hospodářství, kdy měl socialistický stát, hrát jen roli jakéhosi „regulátora“. Tento model rovněž podstatným způsobem inspiroval „perestrojkové“, „reformní komunisty“, kteří se také „klaněli“ všemocnému trhu a dávné politice NEPu, tak jako nakonec i čínští soudruzi. Ti ovšem, a to je třeba zdůraznit, zcela jinak! A to ve skutečném Leninově „duchu“! Neboť na rozdíl od tzv. reformních komunistů „pražského jara“ a sovětských „perestrojkařů“ = „nepmanů“: abalkinů,

bogomolovů, šatalinů, šmejlovů ad., čínští politici nechtěli zlikvidovat a také nezlikvidovali politický systém socialismu, historicky zkonstituovaný na bázi diktatury proletariátu, při vedoucí roli komunistické strany jako pilíře budování socialismu s „čínskými rysy“. Systém pozitivně fungující pro naprostou většinu občanů ČLR.

Jak již bylo řečeno, v „Pražském jaru 1968“ a o dvacet let později v gorbačovské „perestrojce“, tomu bylo zcela naopak. Aby mohl být naplno prosazen „tržní socialismus“, „tržní ekonomika“, tedy fakticky obnoven kapitalismus, muselo dojít i ke zcela zásadní změně politického systému socialistické společnosti. Počítalo se s tzv. radikální reformou politického systému spjatou s odstraněním vedoucí úlohy komunistických stran (KSČ a KSSS). Politický systém vycházející z avantgardní role komunistické strany tak musel a také nakonec byl nahrazen buržoazním, „pluralitním“ politickým systémem, při monopolu, při totální nadvládě prokapitalistických politických stran a hnutí!

Zaosmé, dějiny KSČ ukazují, že úspěchy politické činnosti a schopnost komunistů vést pracující v revolučních přeměnách společnosti byly vždy bezprostředně spojeny s uplatňováním marxisticko-leninské zásady proletářského internacionálního komunistického a dělnického hnutí a existujícím socialistickým zemím, tak při budování socialismu a řešení národnostní otázky ve vlastní zemi. Bez respektování a dodržování této zásady nemůže žádná komunistická strana uspět ani v současnosti, ani v budoucnosti.

Zadeváté, jedno z nejzávažnějších ponaučení nejen z dějin KSČ, ale z dějin komunistického hnutí v Sovětském svazu a dalších zemí střední a východní Evropy je, že bylo a bude třeba, a to z pozic rozvíjejícího se marxismu-leninismu, při kritické analýze skutečnosti, po celou dobu zastávat principiální kritické a sebekritické postoje. A to nejen při zkoumání soudobého kapitalismu, mezinárodního pokrokového a revolučního hnutí, zkušeností zemí usilujících o vybudování socialismu, ale i oportunistu a revizionismu, který opanoval mnohá „torza“ komunistických stran, roztržštěného komunistického hnutí od konce 80. let dvacátého století až dodnes.

Pro příště nelze připustit, aby jakákoli, i vysokou autoritou oplývající komunistická strana, poté, co skuteční obrat od nosných zásad marxismu-leninismu a komunistického hnutí, byla nejen tolerována, ale i nadále považována za vůdčí stranu komunistického hnutí, kterou je třeba nadále následovat, tak jak tomu

bylo ve vztahu k již degenerující KSSS, v jejímž čele stanul (slovy W. Brandta) antikomunista Gorbačov, kdy se tak Kreml stal hlavním štábem kontrarevolučních převratů nejen ve střední a východní Evropě. (*Viz „Ve svém životě jsem toho viděl už hodně, ale ještě nikdy antikomunistu v čele Kremlu.“ W. Brandt po návštěvě Moskvy na Gorbačovovo pozvání; publikováno l'Humanité; převzato: Andrijanov, V., Čerňak, A.: Car hraje prezidenta, OREGO 2000, s. 43.*)

A konečně **zadesáté,** přes všechny problémy z průběhu čtyř desetiletí budování socialismu u nás, při avantgardní roli KSČ v tomto procesu, včetně oné, z hlediska řízení národního hospodářství, se jasně a jednoznačně prokazovaly přednosti socialismu jak u nás, tak i ve světové socialistické soustavě, u zemí RVHP.

Národní důchod se v Československu od roku 1948 (100 %) do roku 1989 zvýšil 7,2krát (721 %), z toho v českých zemích 6krát (616 %) a na Slovensku 11,3krát (1 132 %). Průmyslová výroba vzrostla ve stejném období 14krát (1 438 %). Ještě jinak řečeno, socialistická ekonomika v období od roku 1948 do roku 1989 zvýšila objem základních prostředků v českých zemích 5,8krát a na Slovensku 11,4krát. V posledním desetiletí (1979 až 1989) vzrostl národní důchod o 21 %, což by přepočteno na hrubý domácí produkt bylo 30 % až 33 %, kdy při centrálním řízení hospodářství byly výdaje na státní a veřejnou správu zhruba sedmkrát nižší (!) než v současnosti. (*Viz Ullrich, Č. - Košťál, Z.: O antikomunistickém falšování našich národních dějin, Sborník XXIX. PTPK, 13. 11. 2010, s. 34, 35.*)

Tedy v době, kdy se vyspělá průmyslová a potravinově soběstačná země stala po rozkradení a výprodeji národního majetku kolonií, ze které ročně ve formě zisků zahraničních, nadnárodních společností plynou statisíce miliard Kč ročně. V roce 2014 to bylo půl bilionu Kč – 488 miliard. (*Viz beseda s doc. I. Švihlíkovou ve Štětí, 11. 2. 2016; 488 miliard Kč za rok do ziny ... sdělila doc. Švihlíková a odsoudila, kam se dostalo naše hospodářství, Parlamentní listy 30. 3. 2016.*)

Pokud šlo o socialistické společenství v rámci Rady vzájemné hospodářské pomoci (RVHP), pak při srovnání dynamiky rozvoje jejich ekonomik s ekonomikami vyspělých kapitalistických států a tzv. rozvojových zemí je jednoznačně jasné, že v období od začátku 50. let dvacátého století do poloviny let 80. docházelo u socialistických zemí k výrazně vyšším tempům růstu národního důchodu než ve vyspělých kapitalistických státech. Konkrétně řečeno v uvedeném období (1951-1986) se národní důchod v zemích RVHP zvýšil 9,3krát, zatímco ve vyspě-

lých kapitalistických státech jen 3,7krát a v rozvojových zemích 5,5krát. Takže nešlo o objektivně determinovaný proces nutného a zákonitého zániku „ne-socialistického“ stalinského, sovětského modelu socialismu, jak rádi tvrdí někteří tzv. tvůrčí marxisté a neokomunisté...

Máme na co, být právem hrdi

Z vystoupení na stejné konferenci Marty Semelové

Nebudu opakovat všechnu tu kritiku, která je určitě oprávněná. Bylo by dobře, kdyby ji slyšeli jiní lidé, než kteří jsou zde přítomní, a bylo by výborné, kteří by se s ní taky ztotožnili, a hlavně se z ní poučili. Pro mě je tato konference velice přínosná. Velice cenná je tím, že nebyla pouze o minulosti, ale byla o tom, co bychom měli dělat teď a jak se z té minulosti poučit. Protože ohromný kus práce odvedli mí předkové, kteří znali problémy a názory lidí, protože s nimi byli v každodenním kontaktu. A právě přímá práce mezi lidmi, ten každodenní kontakt dnes často velice chybí. Tuto práci, jednání s lidmi za nás nedokážou vykonat žádné letáky.

Sjezd je velkou příležitostí něco změnit, ale také může vše zakonzervovat. Záležit bude na každém delegátu. Bylo tady řečeno, že bude hodně záležet na ústředním a výkonném výboru. V té souvislosti upozorňuji, že jak ústřední výbor, tak výkonný výbor už je utvořen a k žádným velkým změnám v jeho složení nedošlo.

Pokud jde o sjezdové dokumenty, které jste ve svých vystoupeních zmiňovali: upozornili jste na skutečnost, že ve zprávě o činnosti je uvedeno, že jistý problém je s určitými radikalizujícími se skupinami, které si osobují právo vykládat marxismus-leninismus jako jediní. Mně tato formulace také vadí, na zasedání ústředního výboru jsem navrhovala vypuštění tohoto odstavce, bohužel, můj návrh nebyl přijat. Jsem připravena znovu ho podat přímo na sjezdu. Pokud jde o některé moje další návrhy v souvislosti s předloženou zprávou o činnosti - jsem ráda, že členové ústředního výboru prohlašovali, že jsme pro vystoupení České republiky z vojenského paktu NATO, a to bez dalších podmínek, a také, že jsme pro zrušení tohoto válečného paktu, paktu, který ohrožuje mír ve světě.

Právě otázky války a míru jsou velmi aktuální a v té souvislosti bychom neměli ustupovat z vlastních pozic, které jsme už před lety jasně řekli, totiž že jsme proti NATO, že jsme za zrušení NATO, že jsme pro to, abychom vystoupili jako Česká republika z NATO.

Pokud jde o zmiňovaných Devět priorit... dovolte jednu poznámku k pream-

buli, konkrétně k poslední větě, v níž je uvedeno, že: „My jsme se ze své minulosti poučili a své chyby nehodláme opakovat.“

Nemyslím si, že to tam musí být zmiňováno. Vždyť proboha, kolikrát ještě budeme mluvit o nějakých chybách, o nějakém poučování a tak dále. Ať se omluví a poučí ti, kteří tu vládou posledních 26 let za to, co provedli s naší zemí.

Takže chci navrhnout na sjezdu, aby se tato věta vypustila. Dovolte, abych se ještě vrátila k otázce války a míru, respektive k paktu NATO. Na zasedání ústředního výboru jsem navrhovala, abychom se vážně zabývali výzvou mezinárodní konference k těmto otázkám, konkrétně k summitu NATO, který se uskuteční na začátku července v Polsku. Tato výzva apeluje na občany zemí, aby vyvinuli kampaň proti NATO právě v souvislosti s nadcházejícím summitem. Myslím, že je to výzva pro nás pro všechny a netýká se jednoho kraje, jednoho okresu, ale celé ČR. A měla by to být právě Komunistická strana Čech a Moravy, která by se společně s ostatními organizacemi, hnutími a iniciativami, společně s ostatními spoluobčany, a také s dalšími komunistickými stranami, které zde působí, chopila iniciativy a začala organizo-

vat aktivní odpor proti NATO, proti fašismu a válkám ve světě.

KSČM by v tuto chvíli měla dokázat, že je schopna organizovat a řídit kampaň v krajích a okresech tak, abychom neustále nezůstávali na chvostě a ve stínu ostatních.

Při této příležitosti bych chtěla zmínit akci, kterou jsme zorganizovali tady v Praze v uplynulých dnech. Mám na mysli internacionální akci proti dekomunizaci, proti fašismu na Ukrajině. Sešli jsme se před ukrajinským velvyslancem, bylo nás kolem osmdesáti a musím říci, že tam přišlo i mnoho mladých lidí. Myslím, že akce se povedla a vyjádřila náš názor k tomu, co se děje ve světě...

Pokud jde o konzumní způsob života, o němž tu bylo dnes hodně řečeno. Tento způsob života v kapitalistické společnosti se vůbec nedá srovnat s tím, co tady bylo před listopadem 89. Tenkrát nejenže každý měl práci, ale měl také volný čas. A ten volný čas se z dnešní doby, z dnešních rodin vytrácí. Buď lidi dělají „od nevidím do nevidím“, nebo lítají po úřadech práce. Pamatuji si, jak jsme dřív chodili každý týden do kina, každou chvíli do divadla, na výlety, na

dovolenou. Dnes mnohé rodiny nemají na to, aby zaplatily pouhý jeden týden dětem prázdnin mimo domov.

Na závěr dovoluji, abych vás pozvala na 1. máj na pražské Výstaviště. Bude zaměřen proti fašizaci společnosti, proti válkám, na boj za mír. A úplně na závěr, dovoluji, abych vám při příležitosti 95. výročí založení komunistické strany jednak poděkovala za to, že nesete ten náš prapor dál, že ho přinášíte mezi své blízké, i rodinu, známé, sympatizanty a další občany spolu s myšlenkami, které reprezentuje. Nezapomínejme přitom na ty, kteří u založení KSČ stáli, na osobnosti a všechny potivé komunisty, kteří se zasloužili o to, že tady komunistická strana dnes stále je. Osobnosti minulosti i současnosti, ty, kteří bojovali proti fašismu, kteří osvobozovali a stáli na barikádách v pětáctýřicátém a po pětáctýřicátém dávali tuto republiku dohromady tak, aby tady nebyli bohatí a žebráci, jak jsme toho svědky v současnosti, ale aby každý mohl důstojně žít. A nezapomínejme ani na to, co všechno tady bylo vybudováno. Já jsem přesvědčena, že můžeme být právem hrdí, že jsme komunisté...

(ČeHaHe)

Historika s katyňskými hroby je děsivý podvod

29. června 1945 – s odvoláním na zprávu ze švédského Stockholmu – to uvedly New York Times.

Tady je autentický text:

„Historika s hromadnými hroby v Katyni, která vyvolala před dvěma lety světovou senzaci (tj. v roce 1943 - pozn. red. „Dialogu“), byla propagandistickým trikem inscenovaným Goebbelsem a Ribbentropem k vyvolání rozporů mezi Ruskem a jeho západními spojenci, uvádí se ve zprávě obdržené zvláštním spojením.

Himmlerův blízký spolupracovník SS Brigadeführer Schellenberg sdělil minulé úterý tuto senzaci informaci během svého výslechu ve spojeneckém štábu v Německu. Uvedl, že 12 tisíc osob bylo vytaženo z německých koncentráků a převlečeno do starých polských uniforem, aby vypadali jako polští důstojníci.

Dnes večer přišla potvrzující zpráva z Osla, kde Erik Johansen, repatriovaný vězeň z koncentračního tábora Sachsenhausen v Německu, popsal německou produkci falešných identifikačních materiálů pro mrtvolky v katyňských masových hrobech. Johansen uvádí, že zvláštní sekce koncentračního tábora byla zcela izolována a strážena SS-many.

V sekci pracovalo 40 až 60 židovských vězňů vybraných k falšování dokumentů. Aby doklady byly dokonalé, byli vybaveni nejlepší světovou optickou technikou. Vyráběli osobní doklady, dopisy atd., včetně peněženek, které upravovali chemikáliemi, aby vypadaly opotřebované.

Před kapitulací byly všechny stroje, nástroje a pomůcky zničeny a židovští specialisté byli povražděni, aby tajemství nebylo odhaleno.“

Tolik New York Times z 29. června 1945

Dodejme ještě:

Brigadeführer Walter Schellenberg (1910-1952) byl šéfem německé rozvědky, osobním zmocněncem a přítelem velitele SS Heinricha Himmlera. V Norimberském procesu svědčil proti svým bývalým spolupracovníkům. Byl odsouzen na 6 let a v roce 1951 propuštěn ze zdravotních důvodů. Podle Reinharda Doeriese, odborníka ve věci Schellenbergových výslechů, se záznamy z tohoto výslechu z Národních archivů USA ztratily.

Pak začala studená válka.

K. K., „Dialog“, č. 265/2010

(Poznámka metéra:

Tak mám pocit, herr Baxa, že ta spravedlnost ústavního soudu a vaše svědomí kteraksi pokulhávají. Logika věci a stačí k tomu selský rozum bez právního vzdělání a statisícových příjmů, několikánásobně vyšších než jsou průměrné mzdy a desetinásobně vyšší než jsou průměrné důchody vašich kolegů právníků a dalších vysoko a středoškoláků, totiž říká, že když byl po válce a výsleších stovek zločinců tím světově uznávaným a Spojenými státy prosazovaným názorem ten výše uvedený, tedy o německém hitlerovském nacistickém zločinu v Katyni, tak vlastně následné jiné názory by podle fialkova soudního dvorku měly být trestány a ne ty Americké?! Co na to říkáš Baxo!)